

мрії не реалізуються, переслідувач здатен виказувати обурення і злість. Він може погрожувати і нападати.

Незважаючи на те, що переслідувачі з синдромом еротоманії зустрічаються не часто, цією проблемою не можна нехтувати.

Науковий керівник Л. Д. Дягілева

УДК 342

ОЛЕКСАНДРА ВОЛОДИМИРІВНА ПОПОВА

*Луганський державний університет внутрішніх справ
імені Е. О. Дідоренка*

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ПРОТИДІЯ НАСИЛЬСТВУ У СУСПІЛЬСТВІ

Захист дітей від жорстокості, попередження злочинів проти них є надзвичайно важливим, соціально значущим і актуальним завданням, вирішення якого носить міждисциплінарний характер. У діяльність щодо припинення насильства повинні залучатися працівники правоохоронної системи, органів опіки та піклування, представники соціальної та педагогічної спільнот, співробітники медичної і психологічної служб. Однак, найчастіше зусилля зі створення ефективної системи профілактики та припинення насильства щодо дітей, надання допомоги жертвам жорстокого поводження розбиваються через перешкоди, з-поміж: відомча обмеженість і міжвідомча роз'єднаність, відсутність єдиних методичних і системних підходів в організації профілактичної роботи; ігнорування профілактичної спрямованості в роботі з дітьми і сім'єю; відсутність законодавчих норм і правозастосовної практики щодо захисту і реабілітації жертв, що посилюється правовою неписьменністю і недовірою населення до правоохоронних органів, низькими матеріальними статками, що не дозволяють звертатися за кваліфікованою юридичною допомогою; несформованістю у педагогічних, поліцейських, соціальних, медичних працівників навичок спілкування з жертвою, що веде до приховування або замовчування фактів насильства, особливо за відсутності особистої зацікавленості дорослого в покаранні кривдника і реабілітації постраждалого від домашнього насильства; відсутність ефективно діючої і доцільно організованої реабілітаційної системи.

Проблема ускладнюється ще й тим, що значна частина постраждалих від насильства – вихідці з неблагополучних верств або «діти вулиці», в долях яких мало хто зацікавлений. Іноді діти оплачують

власним стражданням і навіть життям батьківську потребу в самоствердженні, прагненні дорослих влаштувати особисте життя, стають заручниками п'яних батьків і постійно роздратованих матерів.

Науковий керівник В. Е. Краснопольський

УДК 343.9:343.226

АНГЕЛІНА ЮРІЙВНА ПРИМЕНКО

Харківський національний університет внутрішніх справ

НАЙЧАСТІШІ ЖЕРТВИ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Насильство та погроза насильством є потужним інструментом соціального контролю. Він використовується для здійснення влади та контролю над іншою людиною. Поширена закономірність домашнього насильства часто починається із залякування, приниження та загрозливої поведінки, включаючи погрози самонанесення болю. Домашнє насильство в широкому розумінні стосується будь-яких зловживань між інтимними партнерами, які часто проживають в одному домоволодінні. Термін часто використовується спеціально для позначення фізичних нападів на жінок їхніми партнерами чоловіками. Він використовується для посилення почуття вразливості, відсутності контролю над власним тілом та почуття безнадії і сорому. Насильство в сім'ї має гендерну складову, оскільки в основному вчиняється проти жінки як слабкої статі.

Неправомірне поводження з жінками може розглядатися як порушення їх прав. У жінок-жертв домашнього насильства часто не існує дієвого рішення. Проти деяких жертв невблаганний прояв насильства виробляє у них зменшення самооцінки, безпорадності, депресії та перебільшене почуття ув'язнення, навіть переконання, що вони заслуговують на зловживання. Багато хто фінансово залежить від своїх насильників, і, оскільки багато жертв насильства є матерями, вони особливо бояться неспроможності підтримати своїх дітей. Однією з найгірших проблем є те, що зазвичай насильники часто стають більш жорстокими і мстивими саме тоді, коли жінки намагаються піти. Статистика свідчить, що домашнє насильство належить до провідних причин травматизму жінок, особливо у віці від 15 до 44 років.

Науковий керівник Л. І. Русанова